

vertrouwd hebben aan een mensch. Niets wordt voor God werkelijkheid, tenzij het tegelijk en voor Hem en den naaste geschiedt. Er is geen bevrijding zonder onbeperkte ontsluiting.

Wij mogen daarom onszelf dit kruis der zelfvernedering niet besparen. De apostelen hebben het niet gedaan. Paulus begon altijd met de geschiedenis van zijn eigen verandering mee te deelen, wanneer hij een gemeente stichtte.²³⁾ Zelfs Jezus heeft zich zelf hierin niet ontdaan. Hoe zouden wij ooit van Zijn angsten in Gethsemane weten, indien Hij zelf ze niet later met Zijn discipelen had gedeeld?²⁴⁾

Maar op dit kruis volgt de opstanding. Op deze vernedering de verhooging. Verlost, met een genezen en gezonde ziel, keeren wij tot het leven weer.

Allereerst om goed te maken en te herstellen wat wij tegenover anderen misdreven hebben. Juist in de samenvoeging van vrijwillige belijdenis en teruggave blijkt het, dat het ons ernst is met onze slechte daden en dat wij ons niet alleen van onze zonden afkeeren, maar ook groote stappen in de tegenovergestelde richting doen, opdat herhaling voorkomen wordt.²⁵⁾

Aldus geschiedt het reeds in het evangelie. Hoewel het Christus was, die de zonden vergaf, toch was het slechts de bekeerling, die het onrecht, door hem begaan, kon herstellen; een plicht, die even duidelijk voor rekening van den veranderden mensch komt, als zij op den weg van een oorlogvoerende staat ligt, wanneer deze het land verwoest van een nabuur, die niet in den krijg betrokken was.²⁶⁾

Aldus handelde ook Buchman. Toen hij na zijn bekeerling in het kerkje van de Pinkstergemeente, thuiskwam, was zijn eerste werk om aan ieder van de zes bestuursleden van het jongens-hospitium te Philadelphia een briefje te schrijven, en om hun daarin te belijden, dat er wrok in zijn hart geleefd had, dat hij de zondaar geweest was, en om hun vergeving te vragen.²⁷⁾

En aldus behooren ook wij te doen. Jezus Christus zal op den jongsten dag ons niet vragen, hoeveel menschen wij het aangezegd hebben, maar wel of wij, toen Hij dorstig en hongerig en naakt was, Hem verkwikt en gespijsd en gekleed en aldus goed gemaakt hebben wat wij eerst bedorven hadden.²⁸⁾

Maar met deze verlorene en genezen ziel keeren wij voort tot het leven weer, om de zelfde methode, waardoor wij bevrijd werden, ook op anderen toe te passen, en om, door hun onze ervaringen mee te deelen, een zelfde verandering in hun leven te brengen.

Veranderd zijnde, kunnen wij nu ook anderen veranderen,²⁹⁾ en het groote werk verrichten, dat Jezus het visschen van menschen heeft genoemd.³⁰⁾ Al is het nog zoo moeilijk, de menschen er toe te brengen, geestelijke kinderen te vormen, toch moeten wij niet rusten, aler zij ook zelfs geestelijke kleinkinderen hebben voortgebracht.³¹⁾ Een belijdend Christen is een verbreidend Christen.³²⁾ Maar dan een verbreider niet van allerlei theologie, doch alleen van zijn eigen ervaringen. Want de menschen zullen nooit de betekenis van onze theologie inzien, wanneer wij onze orthodoxe leer niet door ervaring levend voor hen gemaakt hebben. Zij komen niet tot het geloof in de verzoening door Christus' kruis, door autoritaire uitspraken.³³⁾ Laten wij daarom doorgeven, wat wij zelf ondervonden hebben. God vloeit in bij ieder, die oprecht wordt en den scheidsmuur der zonde afbreekt. Maar bij ons ingevloed zijnde, wil Hij ook weer bij ons uitvloeien.³⁴⁾ Hij heeft ons en ons getuigenis noodig, om in het leven van anderen in te komen.

In dit verband wordt het begrijpelijk, dat de Buchman-litteratuur overwegend uit bekeeringsgetuigenissen bestaat, en dat daarin ook zoo veel aan de teekening van het uiterlijk der bekeerlingen gedaan wordt. Buchman zelf wordt ons voorgesteld als een jong uitziende man van middelbaren leeftijd, lang, rijzig, gezet, gladgeschoren, een bril dragend, met keurig verzorgde haardos, bijna medische zindelijkheid, gedistingueerde en vlugge manieren, enzovoort.³⁵⁾ En zulke beschrijvingen komen, vooral bij Russell, meer voor. Oppervlakkig gezien, schijnt dit niet meer te wezen dan een welwillendheid tegenover de lezers, om hen zoo goed mogelijk in kennis te brengen met de personen, wier getuigenis zij vernemen zullen. Maar in werkelijkheid wil men ons te verstaan geven, dat reeds dit uiterlijk verraadt, dat wij in deze personen te doen hebben met menschen, die een veelheid van ervaringen hebben opgedaan en in wie een bron van leven en kracht schuilt om anderen te helpen en te genezen. Zij zijn strijders en mystieken, mystieken en strijders in één (militant

mystics), zooals wij allen behooren te worden.³⁶⁾

Want de proef, dat wij wedergeboren zijn, wordt hierdoor geleverd, dat wij de kracht bezitten en oefenen, om nieuwe wedergeborenen voort te brengen. Dan pas zijn wij bekeerd, als wij anderen bevrijden van hun angsten en zonden, hun harten en huizen veranderen, hen gelukkige, blijde getuigen maken van Jezus en op hun leven het onbeschrijflijke, maar tegelijk onmiskenbare stempel van vreugde en zekerheid en kracht zetten.³⁷⁾ Indien ieder Christen een getuigende levensvernieuwer was, en per jaar slechts één mensch voor God won, zouden alle bewoners der aarde in minder dan dertig jaar voor het christendom gewonnen zijn; al zouden de overwinningen gedurende de laatste tien jaar niet zoo gemakkelijk gaan als tijdens de eerste twintig.³⁸⁾

Wij moeten daarom, evenals de blindgeborene, de tweede aanraking ondergaan. Toen Jezus voor de eerste maal Zijn handen op diens oogen legde, zag hij de menschen als boomen wandelen. Maar toen Hij ze wederom aangeraakt had, zag hij allen zeer duidelijk. En zoo ook wij. Zolang wij de menschen als een bosch, een massa, zien, zijn onze geestelijke oogen nog maar half geopend. Maar wanneer wij ze individueel, persoon voor persoon zien, en in ieder van hen een deel van God en een erfgenaam des eeuwigen levens onderscheiden, heeft de geestelijke hand ons voor de tweede maal aangeraakt, en dan pas zijn wij bekeerd.³⁹⁾

Of, om het saam te vatten in een beeld, dat bij de Buchmannianen zeer geliefd is, en door Buchman zelf gevonden moet zijn — het christelijk leven mag niet gelijk zijn aan de Doode Zee, in welker omgeving niets groeit, omdat de wateren van den Jordaan zich daarin wel uitstorten, doch daaruit niet meer te voorschijn komen. Maar het moet zijn beeld vinden in het meer van Galilea, dat niet alleen een ingang, maar ook een uitgang heeft.⁴⁰⁾

...

Deze doorvloeiing is allereerst noodzakelijk voor onszelf. Zij is een kwestie van zelfbehoud. Er bestaat geen beter middel, om ons Christendom te bewaren, dan om het door te geven aan anderen.⁴¹⁾

Het christelijk leven wordt gesymboliseerd door een driehoek. Op den eenen hoek staat God. Op den anderen ikzelf. Op den derden mijn naaste. Wanneer de stroom ergens b.v. in de richting van mijn medemenschen geblokkeerd wordt, komt hij geheel tot stilstand. Dan is het ook met mijzelf niet in orde. En dan is er eveneens stoornis naar den kant van God.⁴²⁾

En deze doorvloeiing is voortdurend nodig terwille van den voortgang der geheele beweging.

Want de Heilige Geest heeft met dit nieuwe revival Zijn bedoeling. Terwijl de wereld in beroering is en niet weet, wat zij gelooven moet omtrent God, het leven en den dood, maken wij ons druk over de verdediging van ons Katholicisme, Protestantisme, Modernisme of Orthodoxie, of een kleine variatie op één van die richtingen.⁴³⁾ En dit moet nu door de Buchman-beweging een einde nemen. Door haar zal de eenheid der kerken tot stand komen.⁴⁴⁾ Naar mate in alle kerken meer aanhangers van de Groep-beweging komen, zullen oude kerkelijke vormen, alle leergeschieden, ja het onderscheid tusschen de kerken zelf wegvallen.

Eerst verdwijnt de afstand tusschen de kerken en secten en richtingen binnen het Protestantisme. Het Protestantisme, dat nu geen eendrachtig geluid laat hooren, zal door de Buchman-beweging van zijn zelfzuchtig individualisme genezen worden, om eendrachtig front te maken tegen de wereld.⁴⁵⁾

Op deze eerste vereeniging zal die tusschen Protestantisme en Katholicisme volgen.

Reeds worden van de zijde der Buchman-beweging de verschillen tusschen beide tot zielkundige kwesties herleid. De Roomsche biecht b.v. wordt al een heerlijk werktuig der genade genoemd, een uitstekend middel om menselijke zonden bloot te leggen. Haar eenig gebrek is, dat de belijdenis in haar slechts door één partij plaats heeft. Wij deelen wel met den priester; maar hij deelt niet met ons.⁴⁶⁾

En al is de Roomsche kerk niet zoo optimistisch over een mogelijke vereeniging,⁴⁷⁾ desniettemin is van die zijde verklaard, dat ook haar leden mogelijk aan de house-parties kunnen deelnemen; mits zij niet meedoen aan het gebed, hun aanwezigheid geen gevaar voor hun geloof oplevert en niet als schijnbare instemming met dogmatische onverschilligheid wordt opgevat; en mits de Oxford-groep zelf niet tot een formeele godsdienstige secte wordt en geen formeele godsdienst oefeningen houdt.⁴⁸⁾ En eveneens is van die zijde de ver-

wachting uitgesproken, dat er ook door middel van de groep tot de Roomsche kerk teruggeleid zullen worden.⁴⁹⁾ Zelfs zouden verscheidenen met de Buchman-beweging meedoen met geen andere bedoeling dan om daardoor een terugkeer tot Rome te bewerken.⁵⁰⁾

Doch hoe dit laatste zij, het lijdt geen twijfel, dat de Buchman-beweging ook de vereeniging van Roomschen en Protestanten op haar program heeft.⁵¹⁾ Zij verwacht, dat het Protestantisme, ja de geheele Christenheid, door haar de eenheid zal vinden, welke zij heeft gemist, en dat deze geestelijke eenheid ontstaan zal juist uit gemeenschappelijke ervaringen en den omgang met andere groepen.⁵²⁾ Christus' kruisiging vanaf de grondlegging der wereld, vormt het feit, dat Protestanten en Roomschen, leden der groote kerk en van de kleine kerk, modernisten en fundamentalisten, gelijkelijk kunnen bezingen.⁵³⁾ Ook in dit opzicht een terugkeer tot den apostolischen tijd, met zijn ééne, katholieke wereldkerk: één Heer, één geloof, één doop, één Geest.⁵⁴⁾

Ja, naar mate er meer Christenen naar het model van de Buchman-beweging komen, zal het geluid van het geheele aardrijk vernieuwd worden. De vele en ingewikkelde wereld-vraagstukken worden slechts op één manier opgelost, n.l. door op groote schaal de levens te veranderen.⁵⁵⁾ Nieuwe, wedergeboren levens geven ook nieuwe gezinnen, een nieuwe maatschappij, een nieuwen staat, een nieuwe samenleving onder de volkeren. Zulken vormen de Christelijke Internationale der toekomst. Zij sturen aan op een duizendjarig rijk in de twintigste eeuw.⁵⁶⁾ De quiet time van de house-parties zal de smeltkroes zijn van verschillende typen, van maatschappelijke slanden, van nationaliteiten, en dit hoe langer hoe meer, naar mate de beweging zich over de geheele wereld uitbreidt.⁵⁷⁾

Geoffrey Allen heeft reeds den dag geprofeteerd, dat alle Christenen één kerk vormen, die als één broederschap voorttrekt op den levensweg, waarin ieder zijn juiste plaats inneemt, en die oprukt, wanneer de Geest des Heeren komt, overwinnende en opdat zij overwinne.

De eenige zonde, die in dezen tijd bedreven kan worden is, om aan dezen oproep des Geestes ongehoorzaam te wezen en dezen opmarsch te stuiten.

Maar de Heilige Geest zal desondanks alle hindernissen overwinnen. Hij voert de menschheid voorwaarts, totdat zij onder Zijn leiding de stad Gods, het nieuwe Jeruzalem, bereikt heeft: de samenleving der volmaakte liefde, de gemeenschap in den Heiligen Geest.⁵⁸⁾

Zoo dienen de aanhangers van de Buchman-beweging zich aan als menschen, die gevonden hebben — wat in deze moderne wereld zeer zeldzaam is — een hart vol innerlijke, geestelijke zekerheid. Zij hebben geen vraag, maar een antwoord.⁵⁹⁾

E. D. KRAAN.

49) Idem, t.a.p. 401.

50) Gaubelein, t.a.p. 30—31.

51) Russell, Alleen voor zondaars, 8.

52) Shoemaker, t.a.p. 104.

53) Russell, Een ding weet ik, voorwoord XII.

54) Allen, t.a.p. 214.

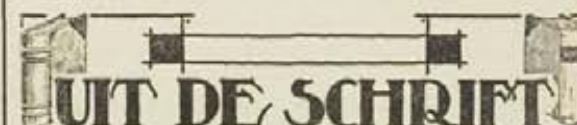
55) Russell, Alleen voor zondaars, 34.

56) Idem, t.a.p. 8.

57) Shoemaker, De herboren kerk, 121.

58) t.a.p. 221—223; Russell, t.a.p. 391.

59) Begbie, t.a.p. 188.

UIT DE SCHRIFT

De HEERE verdrietig over den arbeid van Israël.

Toen werd Zijn ziel verdrietig over den arbeid van Israël. 1)

Richt. 10:16b.

Hoe wordt door deze enkele woorden de genade des HEEREN hemelhoog geprezen!

Weer had Israël gezondigd. Vergeten was de nood en de uitredding onder Gideon, vergeten waren de werkingen des HEEREN onder Thola en Jair, Israël ging weer zondigen, weer verzaken den God des verbonds. En ditmaal ging het nog erger zondigen dan vroeger: zij gingen al de goden der omringende volken dienen, zij dienden immers (Richt. 10:6) de Baals en de Astaroths, en de goden van Syrië, en de goden van Sidon, en de goden van Moab, en de goden der kinderen Ammons, mitsgaders de goden der Filistijnen; en zij verlieten den HEERE en dienden Hem niet.

Toen ontstak de toorn des HEEREN over Israël, en in het Zuiden kwamen de Filistijnen over Israël, en in het Oosten de Ammonieten, en in het eerste jaar reeds, dat de kinderen Ammons Israël sloegen, werden zij verdrukt en vertreden (vs. 8) en jaar op jaar werd het erger, zoodat het Israël zeer bange werd (vs. 9).

In dien grooten nood roept Israël tot den HEERE, maar de HEERE wil niet helpen. Hij is hard voor Zijn volk, en wijst de bede van Israël af, en stuurt Israël naar de goden, die het dient, die het ver-

1) Dr. Goslinga vertaalt in „Korte Verklaring“: „Toen kon Zijn ziel Israëls ellende niet langer verdragen“.

23) Russell, t.a.p. 37.

24) Shoemaker, Twice-born Ministers, 12.

25) Russell, Alleen voor zondaars, 142.

26) Idem, t.a.p. 72—73.

27) Idem, t.a.p. 66; Laum, t.a.p. 159.

28) Spoerri, t.a.p. 14.

29) Shoemaker, t.a.p. 29.

30) Idem, Realizing religion, 123.

31) Idem, De herboren kerk, 85.

32) Idem, t.a.p. 43; Russell, t.a.p. 140.

33) Shoemaker, t.a.p. 79.

34) Begbie, t.a.p. 103, 152.

35) Begbie, t.a.p. 24.

36) Shoemaker, t.a.p. 128 v.v.

37) Idem, t.a.p. 11.

38) Russell, Een ding weet ik, 186—187.

39) Shoemaker, Realizing religion, 88—89; Begbie, t.a.p. 26.

40) Idem, t.a.p. 39; Spoerri, t.a.p. 41.

41) Russell, t.a.p. 102.

42) Idem, t.a.p. 51; Shoemaker, De herboren kerk, 47.

43) Idem, t.a.p. 95—96.

44) Idem, t.a.p. 127.

45) Idem, t.a.p. 104; Allen, t.a.p. 215.

46) Shoemaker, t.a.p. 36; Russell, Een ding weet ik, 343.

47) Idem, t.a.p. 400.

48) Idem, t.a.p. 384.

kozen, hee-
ten tijde v
gekrekt
heeft, wa
macht bev
Zijn trouw
lijk klinkt
verlaten e
u niet me
lende voc
niet helpe
hen verw
en gaan d
komt het
drietig ov
ziel de el
heeft wel
gezegd:
zoo'n elle
niet aans
Israël red
en Elon,
Wat een
in den he
len, en H
en aarde,
Hij mag
kan Hij r
Richteren
den HEE
is het al l
zonde an
in Israël,
is genade
tergd is e
veel goed
heid ve
een volk.

En, nu
genade t
dat hier
sproken
uitspraak
geen hou
in al zijn
vasthoude
rijke gen
wordt an
eigen sel
dige over
blijft toch
volk, wan
is, en H
—Laten—
grijpen i
van Jezu
dat zij z
lijdt met
tuigenis
worden.
Zijn afva
wij geloof
met Zijn
en laten
en voor
Laten wij
verdrietig
wil ons
Ebzans
Israël.
M.

De red
vermeerde
De red
noemde
Tazelaar
formeerd
waren u
mers, ee
een ram
noemde
een ram
Natuur
inzoover
eigen bla
Nu he
bode, ge
uitlating
deze inc
nieuw o
was h
wenscht
(nog ma
liepen
voldonge
neer na
reform
kijk",
„Christe
—„stra

KE

De red
vermeerde